

Sygn. akt I C 540/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Czerwińska

Protokolant sądowy: Anna Pierścieniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2016 roku

sprawy z powództwa **P. (...)** z siedzibą we **W.**

przeciwko **W. G.**

o zapłatę kwoty 858,59 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 540/15

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2015r. powód – P. (...) z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko W. G. o zapłatę kwoty 858,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty od pozwu w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł, iż pozwany zawarł w dniu 8.12.2008r. z (...) Bankiem S.A. umowę bankową o numerze (...), z której warunków nie wywiązał się w terminie. Wobec powyższego wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty, jednocześnie informując, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz P. (...) z siedzibą we W.. W dniu 15.05.2015r., wobec nie dokonania zapłaty, (...) Bank S.A. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności wynikającej z tytułu umowy bankowej na rzecz P. (...) z siedzibą we W.. Powód podał, że zadłużenie pozwanego wyniosło 858,59 zł, przy czym na należność tą złożyły się: należność główna- 430,92zł, skapitalizowane odsetki w kwocie 427,67 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Podjęte przez powoda próby polubownego odzyskania należnej mu od pozwanego kwoty poprzez skierowanie do pozwanego wezwania do zapłaty okazały się bezskuteczne. Po dokonaniu cesji wierzytelności na rzecz powoda pozwany nie spłacił zadłużenia. W uzasadnieniu pozwu powód argumentował, że dowodem istnienia obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 11.12.2015r., podpisany przez osobę uprawnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym.

(k.3-4a - pozew)

Pozwany nie stawił się na rozprawie, ani nie zajął w sprawie żadnego stanowiska. Wezwanie na rozprawę wraz z odpisem pozwu i załącznikami zostało pozwanemu doręczone przez awizo./ k.31/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.05.2015r. zawarta została umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a P. (...) reprezentowany przez (...) S.A. z siedzibą we W., w wyniku której (...) Bank S.A. dokonał sprzedaży wierzytelności pieniężnych, szczegółowo określonych w załączniku do umowy. Z wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wynika, że przedmiotem nabycia była wierzytelność wynikająca z umowy nr(...) zawartej w dniu 8.12.2008r. z W. G. obejmująca kapitał w kwocie 430,92zł, odsetki w kwocie 407,93zł i koszty w kwocie 196,50zł.

(dowód: k. 8-13 – umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 15.05.2015r., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji)

P. (...) reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) z dnia 11.12.2015r. stwierdzający, że w dniu 15.05.2015r. Prokura (...) z siedzibą we W. nabył od S. (...) wierzytelność wobec dłużnika W. G., wynikającą z umowy kredytu zawartej dnia 8.12.2008r. o numerze (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 858,59 złotych, w tym należność główna w kwocie 430,92 zł, odsetki w kwocie 427,67 zł.

(dowód: k. 7 - wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 16- pełnomocnictwo)

Pismem z dnia 22.10.2015r. firma windykacyjna (...) S.A. zawiadomiła pozwanego o rozpoczęciu sądowego dochodzenia długu wynikającego z umowy z dnia 8.12.2008r.

(dowód: k. 14- pismo z dnia 22.10.2015r.)

Sąd dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu oraz w postaci umowy cesji wierzytelności i wyciągu z załącznika do umowy cesji.

Ustawą z dnia 19 kwietnia 2013r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2013.777)dokonana została nowelizacja art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004.146.1546) zmieniająca tę ustawę z dniem 20 lipca 2013 r. poprzez dodanie § 2 o treści: moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. w sprawie III CZP 65/09) Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, a nie tylko od banków krajowych, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w art. 194 u.f.i. stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów.

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych ustawa ta stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do dwóch wyroków Trybunału Konstytucyjnego stwierdzających niezgodność z Konstytucją:

1) wyroku z 15 marca 2011 r. (P 7/09) dotyczącego przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.),

2) wyroku z 11 lipca 2011 r. (P 1/10) dotyczącego przepisu art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10 orzekł, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Nowelizacja zniósła więc przywilej nadający księgom rachunkowym funduszu, wyciągom z tych ksiąg i oświadczeniom moc dowodową dokumentu urzędowego.

Dokonując oceny dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych we wskazanym powyżej zakresie Sąd miał na względzie zasady prowadzenia rachunkowości przez fundusze inwestycyjne, które zostały również przywołane w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2009r., zapadłego pod sygn. akt V ACA 549/08 (LEX nr 508535). W uzasadnieniu wskazanego powyżej wyroku podniesiono, że „zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694) i rozporządzenia Ministra Finansów z 8 października 2004 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz.U. Nr 231, poz. 2318) zapisów w księgach rachunkowych dokonuje się na podstawie dowodów księgowych, które powinny zawierać m. in. określenie stron dokonujących operacji gospodarczej, opis operacji, jej wartość i datę dokonania, a sam zapis obejmuje co najmniej datę operacji, skrót lub kod operacji, kwotę zapisu i oznaczenie właściwego konta. Wyciąg z księgi rachunkowej powinien zawierać przynajmniej powtórzenie danych (zapisu) z księgi rachunkowej w odniesieniu do danej wierzytelności.”

Przedstawiony przez powoda dokument wskazuje wprawdzie numer umowy oraz wysokość zobowiązania, a więc podaje informacje umożliwiające identyfikację wierzytelności figurującej w księgach rachunkowych powoda, nie pozwala jednak sądowi na weryfikację tożsamości tegoż zobowiązania z wierzytelnością, wynikającą z umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem.

W piśmiennictwie i judykaturze już wcześniej podnoszone były wątpliwości co do mocy dowodowej wyciągu z ksiąg funduszy inwestycyjnych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. sygn. akt P 1/10, stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 r. sygn. akt III CZP 65/09 stwierdzające, że wpis do tych ksiąg nie rodzi domniemania istnienia wierzytelności).

Należy zaznaczyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego roszczenie, a mianowicie faktu, że z tytułu niespłaconych należności z umowy kredytu należy mu się od pozwanego dochodzona pozwem należność. To powód musi przeprowadzić dowód co do istnienia zobowiązania, które nabył oraz że zobowiązanie to ma dochodzoną wysokość, bowiem jak wskazano wyżej podstawową zasadą procesu cywilnego jest obciążenie ciężarem udowodnienia roszczenia strony powodowej. Dopóki powód nie wykaże istnienia i wysokości

roszczenia, pozwany nie musi podejmować obrony bez obawy o wynik sporu. W rozpoznawanej sprawie brak jest dowodów określających pierwotną wierzytelność w postaci umowy kredytu, zawartej przez pozwanego z (...) Bankiem SA. Strona powodowa nie udowodniła warunków umowy przedmiotowego kredytu, ani skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, a tym samym skuteczności postawienia żądanej kwoty w stan wymagalności. W uzasadnieniu pozwu powód nawet nie podnosi, że doszło do wypowiedzenia umowy kredytu czy wygaśnięcia umowy w inny sposób oraz kiedy to nastąpiło. Powód nie określił też za jaki okres i według jakiej stopy procentowej naliczone zostały odsetki dochodzone pozwem.

Od powodowego funduszu jako profesjonalisty w zakresie obrotu wierzytelnościami należy wymagać szczególnej zawodowej staranności zwłaszcza przy dochodzeniu swoich praw przed sądem w stosunku do konsumenta. Zgodnie z definicją zawartą w art. 22¹ k.c. za konsumenta jest uważana osoba fizyczna, która dokonuje czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z prowadzoną działalnością gospodarczą lub zawodową. Pozwany w sprawie niniejszej jest konsumentem.

W ocenie Sądu powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał, iż przysługuje mu wierzytelność względem pozwanego w wysokości określonej w pozwie. Sąd uznał, iż brak jest podstaw do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W orzeczeniu z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 Sąd Najwyższy stwierdził, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego zmienionych ustawą z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 189) rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełniania lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). W ocenie sądu dopóki powód nie wykaże istnienia i wysokości roszczenia, pozwany nie musi podejmować obrony bez obawy o wynik sporu.

Dowodu na powyższe fakty nie stanowi wyciąg z ksiąg rachunkowych wystawiony przez powoda.

Z tej przyczyny powództwo jako nieudowodnione podlega oddaleniu.